

La doctrina del doble tracte

- El PP no ha aplicat a Camps la tesi que Aznar va patentar el 1986 per forçar la sortida d'un president autonòmic: que tot càrrec públic implicat en un procés judicial ha de dimitir

JOSE RICO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.05.09

Segurament és el vici més estès de la política. Censurar des de l'oposició comportaments poc edificants d'un partit al Govern per després oblidar aquesta ètica una vegada es toca el poder. O el que és el mateix, tenir dues vares de mesurar, i aplicar-ne una o l'altra segons els interessos. Amb el president valencià, Francisco Camps, a punt de declarar com a imputat per una trama de corrupció, el PP no està aplicant la doctrina que va enunciar el seu president d'honor, José María Aznar, fa més de vint anys. Aquella que sosté que un càrrec públic implicat en un procés judicial ha de dimitir, i el seu partit l'ha de suspendre de militància.

"Li dono 24 hores per dimitir". Aquest contundent ultimàtum porta el segell d'Aznar i es remunta al 1986. El receptor era el llavors president de Castella i Lleó, el socialista Demetrio Madrid. Tot just estrenada l'aventura autonòmica de la comunitat, Madrid havia arribat a la política després de vendre una petita empresa tèxtil que regentava a un antic empleat. Però 11 treballadores el van implicar en una querella criminal per presumptes irregularitats.

L'afer era estrictament laboral i no tenia relació amb la seva gestió política. Malgrat tot, Aznar, líder autonòmic de l'oposició des de les files d'Aliança Popular, va dissenyar una conscienciosa campanya de furibunds atacs contra Madrid. Va enarborar la bandera de l'honestedat i de la lluita contra la corrupció. "M'assenyalava amb el dit amb molt mal estil perquè deia que no podia estar ni un sol dia més a la presidència, que aquella imputació era incompatible amb el càrrec", va recordar Madrid anys després.

Aznar va anar estrenyent el setge al voltant del seu contrincant fins a arribar a l'esmentat ultimàtum de 24 hores. I efectivament, el seu rival va dimitir el 26 d'octubre de 1986 "per no perjudicar les institucions ni el PSOE". Una decisió que, a més, Aznar sabia que ja estava presa al proclamar el seu al·legat a favor de l'honradesa, perquè un acte de processament contra el dirigent socialista no li deixava cap més sortida.

Ningú va demanar perdó per això. Ni tampoc quan el jutge va dictaminar la innocència de Madrid. Ja era el 1990. Amb la presidència castellanolleonesa com a trampolí, Aznar acabava d'heretar el Partit Popular de mans de Manuel Fraga, pas previ per arribar a la Moncloa.

La doctrina de l'expresident del Govern es va anar encomanant. En va fer ús el 1989 el diputat popular Luis Ramallo contra la llavors directora de RTVE, Pilar Miró. Ella, com Madrid, es va veure forçada a dimitir per unes controvertides despeses en vestits, com Camps. La justícia també la va absoldre. Ramallo sí que va demanar perdó, però tard --Miró ja havia mort-- i després de provar la mateixa medicina --es va veure implicat en el cas Gescartera, del qual va ser absolt però després de ser (en aquest cas sí) suspès de militància--.

El mateix Aznar va recuperar la seva efectista bandera amb el seu "¡Vagi-se'n, senyor González!". Va ser en la crispada legislatura 1993-1996, la mateixa durant la qual el PSOE va aplicar les receptes d'Aznar amb alguns dels seus càrrecs, seguint el camí que va iniciar Alfonso Guerra el 1991. Narcís Serra, Carlos Solchaga i Vicente Albero van renunciar a ministeris o escons al veure's esquitxats per la corrupció.

"Quan un jutge digui que un militant incompleix la llei actuarem en conseqüència", va dir el 2006 Mariano Rajoy davant Camps a València. "¿Fins quan resistiran els dobles tractes en política?", es preguntava divendres l'expresident Felipe González. Encara no hi ha resposta.